

Messerschmidt forvansker historien

HISTORIE

ANDERS KLOSTERGAARD PETERSEN, PROFESSOR I RELIGIONSHISTORIE

I ET debatindlæg (8.7.) excellerer Morten Messerschmidt i folkeforførelse og historieforskningskritik. Hans krasse og patosfulde kritik er rettet mod Det Radikale Venstre, der som dyret i Åbenbaringen ifølge Messerschmidt er årsag til alle nutidens miserer i Danmark. Ateisme, videnskabelig naturalisme med dertilhørende forsagelse og fornægtelse af følelser, antinationalisme, pacifisme, elitært magtmani, stålhard logik over kærlighed er blot nogle af de mange synder. Det Radikale Venstre gennem deres ageren i dansk politik i mere end en 80-årig periode må tage på sin kappe. Siden 2001 har Dansk Folkeparti imidlertid kraft af vælgerstøtte formået at holde det radikale uvæsen i ave, skønt det fortsat i opposition klæber som en burre.

Jeg kan oplyse Morten Messerschmidt, at jeg aldrig har været eller kunne blive radikal. Dertil er jeg for liberalt social-konservativ af indstilling. Jeg er imidlertid også historiker og intellektuel og opfatter det som min pligt at afmaskere demagogisk misbrug af historien. Flere ting i Messerschmidts indlæg kalder ikke bare på kritik, men tilbagevisning. Sjældent har jeg læst en så ideologisk skævvreden fremstilling af kristendom, oplysningstid og historisk udvikling fra oldtid til nutid.

Messerschmidt og jeg er enige om historiens betydning. Goethe skrev: »Den, der ikke kan føre sit regnskab over 3.000 år, lever blot fra hånden til munden«. Men vi er grundlæggende uenige om, hvad der kendetegner ordentligt kendskab til og saglig omgang med historien. Messerschmidt tegner historien i sit eget billede. Historikeren søger at forstå den i dens fremmedartethed og fortidighed for derved at opnå et modbillede og potentielt korrektiv til egen tankning. Det skulle Messerschmidt prøve. Han kunne blive klogere. Han kan også tænke tilgangen i forlængelse af magtens tredeling. Jo flere instanser vi har til at holde hinanden i ave, desto større samfundsmæssig kompleksitet og dermed mindre risiko for lemfældig vold og vilkårlig omgang med historien. Se, det er et fremskridt.

TIL FORSKEL FRA islam er kristendom ifølge Messerschmidt en sekulær religionsform, der ikke dikterer bestemte forskrifter; men overlader det til gruppen i fordragelighed og verdslighed at nå frem til enighed om f.eks. helligdage. Opfattelsen spejler en meget moderne evangelisk-luthersk udlægning af kristendom, som hører en bestemt periode i det 20. århundredes tysk-danske teologi til. Den har intet med formativ kristusreligion eller Luthers kristendom i det 16. århundrede at gøre.

Messerschmidt mener også at vide, at den moderne videnskabeligheds menneskesyn og dermed i hans optik Det Radikale Venstres bygger på en tanke om homo globalis, som løbende kan flytte rundt på kloden og tilpasse sig nye miljøer uden sans for arv og gæld. Omvendt tager han kristendom til indtægt for etnisk enklavisme, der repræsenterer fædrelandskærlighed og national Heimat. Intet kunne være mere fjernt fra den historiske virkelighed. Den tidlige kristusreligions rum var verden: »Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå således ud og gør alle haderinger til mine disciple, idet I døber dem i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet Jer, og se, jeg er med Jer indtil verdens ende.« (Matt. 28, 18-20 egen oversættelse).

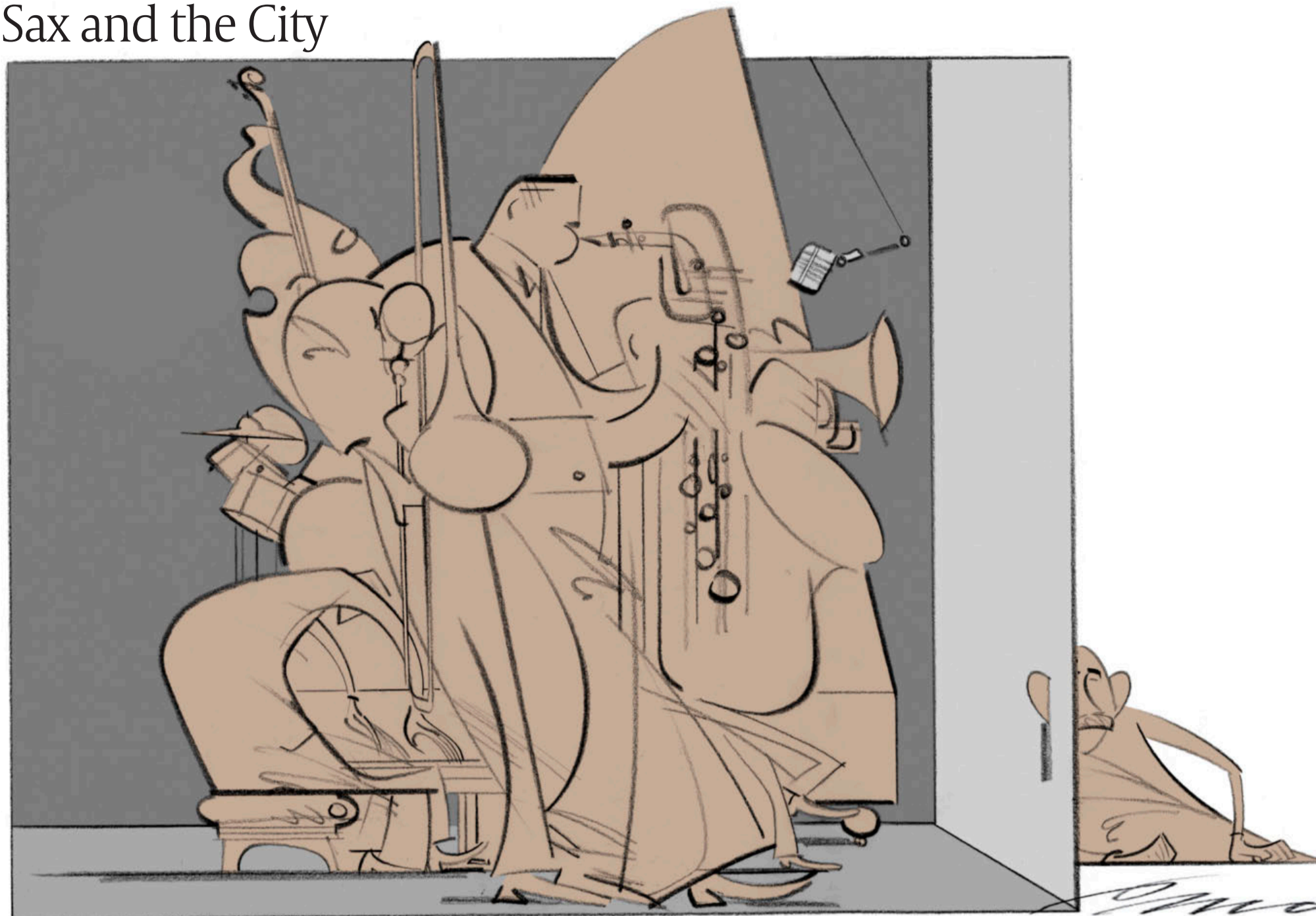
SAMMEN MED buddhisme og senere islam repræsenterer tidlig kristusreligion en kosmos- eller verdensreligion, hvis mål er alles omvendelse til dens særlige budskab; derfor også fjendskabet til rivaliserende verdensanskuelser. Heri ligger den i forlængelse af det markante skifte i religionshistorien, som en række eurasiatiske religioner undergik fra det sjette årh. f.v.t. og frem. Den spejler i den sammenhæng en udbredelse af en sådan kosmos- eller globaliseringsstanke til en betydelig større gruppe, end hvad vi f.eks. finder i platonisme, stoicisme og konfucianisme. Dertil kommer et andet forhold.

Tidlig kristusreligion er asketisk og verdensnegende. Menneskene hører ikke hjemme i denne verden med dens kulturelt konstruerede grænsedragninger. I et opgør med blandt andet etnisk enklavisme skal mennesket ligedannes med den guddommelige verden for at befries fra denne verdens fængsel, ligesom den enkelte skal udfries af kroppens fængsel. Det var ikke mindst den tanke, der fik Nietzsche til frysende at betegne tidlig kristusreligion som folkeplatonisme (1886) eller platonisme for masserne.

En sådan forståelse ligger langt fra moderne folkekirkekristendom; og godt for det, men den ligger unægtelig også meget langt fra Messerschmidts forsøg på en historisk skildring af forskellen mellem tidlig kristusreligion og islam, som religionshistorisk er langt mere forbundne, end Messerschmidt begriber. Hans forståelse blinder ham også for at se den historiske sammenhæng mellem Oplysningstidens insisteren på ukrænkelige menneskerettigheder og forudsætningerne i jødedom og kristendom. Den historiske vankundighed fejrer her triumfer.

Lad os med Goethe og Messerschmidt besinde os på historien og vor arv og gæld; men lad os gøre det på en måde, så vi ikke ender i demagogisk misbrug af historien. Det er blandt andet derfor, vi har et historiefag, så vi undgår skodesløs brug af historien, hvad enten det er udtryk for demagogisk forførelse eller blot uvidenhed.

Sax and the City

OMG! Er det jazz, man kan høre inde fra Københavnstrup? Tegning: Per Marquard Otzen

Vi skal oprette en sag, før du kan få hjælp

SIGNATUR
LARS HEDEBO OLSEN

Sund fornuft og smidighed er ved at blive afløst af et omfattende bureaukrati, der ødelægger den gode service og skræmmer kunder – og patienter – langt væk.

Nej, jeg har ikke tid til at oprette en sag, hørte jeg en af mine kolleger sige forleden. »Jeg skal bruge hjælp nu«. Derpå lagde hun røret på og begyndte selv at bakse med sin computer.

På min arbejdsplads – som på mange andre – er det blevet sådan, at hvis man skal have it-assistance, så skal man gå ind og oprette 'en sag', hvilket vil sige, at man skal logge ind på en bestemt side, udfylde en formular og så væbne sig med tål-

modighed, mens man venter på, at nogen læser det igennem og kontakter en, så man kan komme videre med sit arbejde. Det betyder, at de folk, der skal hjælpe med den tekniske service, kan løse en opgave ad gangen, og at de, inden de går i gang med at redde trådene ud, kan sætte sig ind i problemets omfang via den formular, som er blevet udfyldt. Praktisk for dem, men for os andre kan det virke så bureaukratisk, at man opgiver at få hjælp eller risikerer at skulle vente i dagevis, før der sker noget.

FOR NYLIG kom jeg til hudlæge efter at have ventet flere måneder på en tid og efter at have ringet op ti morgener i træk uden at komme igennem. Jeg fik til sidst en tid ved at møde op i konsultationstiden, men skulle så gå hjem og vente to måneder.

Det gjorde jeg så, og i mellemtiden besluttede jeg, at når jeg alligevel skulle til hudlæge med min eksem, kunne jeg måske få hende til at tjekke om mine modermærker på ryggen er okay. Jeg har tidligere fået fjernet sådan et og ved, at de skal tjekkes med jævne mellemrum.

»Det kan jeg ikke«, sagde hun og beklagede. Hun kunne undersøge min eksem, men hun kunne ikke se på min ryg, for det havde jeg ingen henvisning til.

»En skavank – en henvisning«, sagde hun venligt, da jeg sagde, at jeg jo ret hurtig-

»En skavank – en henvisning«, sagde hun venligt, da jeg sagde, at jeg jo ret hurtigt lige kunne hive op i trøjen, så hun kunne se, om de modermærker så okay ud

tigt lige kunne hive op i trøjen, så hun kunne se, om de modermærker så okay ud. Men for det første kunne det ikke bare gøres i et snuptag, sagde hun, og for det andet var der jo det med henvisningen. Jeg havde jo kun en henvisning til min eksem.

Ergo gik jeg hjem og skal nu igen op til min almindelige læge for at få hende til at henvise mig til hudlægen, hvor jeg så kan få en tid til efteråret. Hvis jeg gider. Måske er det slet ikke så vigtigt med modermærker, er jeg begyndt at tænke.

Men sådan var det da ikke før i tiden. Hos min gamle hudlæge, som nu er på pension, kunne jeg godt bringe andre skavanker op, og selv om hendes venteværelse var proppet med ventende patienter, tog hun sig tid til at hjælpe.

Efter sigende fungerer systemet ikke sådan længere. Alt, hvad en speciallæge skal kigge på, kræver en henvisning, hvilket sikkert er ganske fornuftigt, når speciallægerne skal have betaling for deres arbejde (de kan nok ikke kræve betaling for mere, end hvad patienten er henvist til), men for en almindelig patient forekommer det utrolig bureaukratisk.

VI LEVER TILSYNEADENDE i en tid, hvor den sunde fornuft er blevet afløst af regelrytteri. Hvor alt skal dokumenteres og tilrettelægges så detaljeret, at enhver mulighed for at hjælpe folk drukner i formu-

larer og redegørelser. I mange tilfælde tror jeg, det sker på grund af lovgivning, men i andre tilfælde sker det, fordi virksomheder og offentlige instanser tilrettelægger deres arbejde alt for besværligt. Og fordi de ikke forstår, at god service er alfa og omega, hvis man ikke vil skræmme sine kunder bort.

Som da jeg for nogle måneder siden fik en mail fra energiselskabet Ørsted, hvor de takkede for min bestilling og meddelte, at de ville udføre opgaven i min bolig i Jylland inden for en bestemt dato.

Problemet med den mail var, at jeg aldrig har bestilt noget hos Ørsted eller bor i Jylland, hvilket jeg skrev til dem. Ligesom jeg skrev, at det nok var en anden Lars Hebedo, de skulle have fat i. Fluks fik jeg et autosvar, hvor det lød, at de havde fået min mail og ville vende tilbage inden for kort tid. To uger efter skrev en medarbejder til mig, at de ville rette fejlen, hvilket jeg selvfølgelig blev glad for. Men hvordan kan der gå to uger med at svare på sådan en mail? Og hvad med den rigtige Lars Hebedo? Har han så bare gået rundt og ligget ud i luften i ugevis, mens han ventede på at høre fra Ørsted?

Jeg ved det ikke, for jeg turde ikke svare på mailen af frygt for, at jeg ville modtage et nyt autosvar om, at de ville læse min mail og svare mig så hurtigt som muligt. Suk.

lars.hebedo@pol.dk

Saml nu jeres millioner af skodder op efter jer

Kunne der måske laves en lille 'skodopbevaringspose' på emballagen, så der ikke havner millioner af skodder i naturen?

MILJØ

KIRSTEN BOIE, FRIVILLIG MILJØARBEJDER

SOM FRIVILLIG MILJØARBEJDER i Bogense må jeg desværre konstatere, at ufatteligt meget affald og miljøforurenende stoffer bliver henkastet i vores værdifulde by- og naturrum.

Ikke mindst cigaretskodder bliver ofte

med den største selvfølgelighed efterladt, hvor smøgen er slukket, og derfor har jeg henvendt mig til British American Tobacco i håb om at få tobaksindustrien til at tage deres del af ansvaret.

Uden at kende det eksakte restprodukt, der findes i cigaretfiltret, er selv en lægmand som jeg ikke i tvivl om, at der siver skadelige stoffer ned i jorden fra de millioner af skod, der smides på jorden og i grøftkanter. Vores grundvandskvalitet er i forvejen truet.

Selvfølgelig er denne forurening primært rygernes ansvar, men desværre synes rygere ofte tonedøve, når man venligt henstiller til, at de samler op efter sig. Jeg har grundet over muligheden for at minimere denne kedelige tendens.

Kunne det være en mulighed, at man på emballagen opfordrer til at lande sit

Ikke mindst cigaretskodder bliver ofte med den største selvfølgelighed efterladt, hvor smøgen er slukket

slukkede skod i en affaldsspand eller 'skodkasse'? Kunne det være muligt at give pant for emballage inklusive skod? Eller slet og ret kræve, at skod – ligesom batterier og malingsrester – skal afleveres på genbrugsstationen?

Kunne der måske vedhæftes en lille 'skodopbevaringspose' på emballagen for at sende et signal om, at by og natur skal skånes?

På mine mange oprydningsture taler jeg ofte både med unge og ældre og får skulderklap for min indsats. Mange giver faktisk udtryk for bekymring og stor ærgrelse over den ligegyldighed, der hersker i forhold til de mange restprodukter, der flyder overalt. Her og nu er det bekvemt at have frivillige hænder til oprydning, men det er som at tisse i bukserne for at holde varme overhovedet ikke

holdbart. Som farmor til skønne børnebørn prøver jeg at yde et godt stykke arbejde, så jeg med et fast blik kan sige til dem: »Jeg har gjort, hvad jeg kunne for at tage vare på vores natur«. Heldigvis ER der i dag stort fokus på miljøet, men det er virkelig i 11.time, hvis de kommende generationer også skal kunne trives på vores klode.

Derfor beder jeg om hjælpende hænder, gode ideer og aktiv indsats fra alle, der kan og vil yde i forhold til vores fælles miljø.

Jeg synes klart, at tobaksindustrien har et medansvar for at minimere skaderne fra deres produkter. En bred vifte af producenter prøver til stadighed at gøre emballage og produkter mere miljøvenlige. Det er på tide, at tobaksindustrien aktivt tager del i en positiv udvikling.